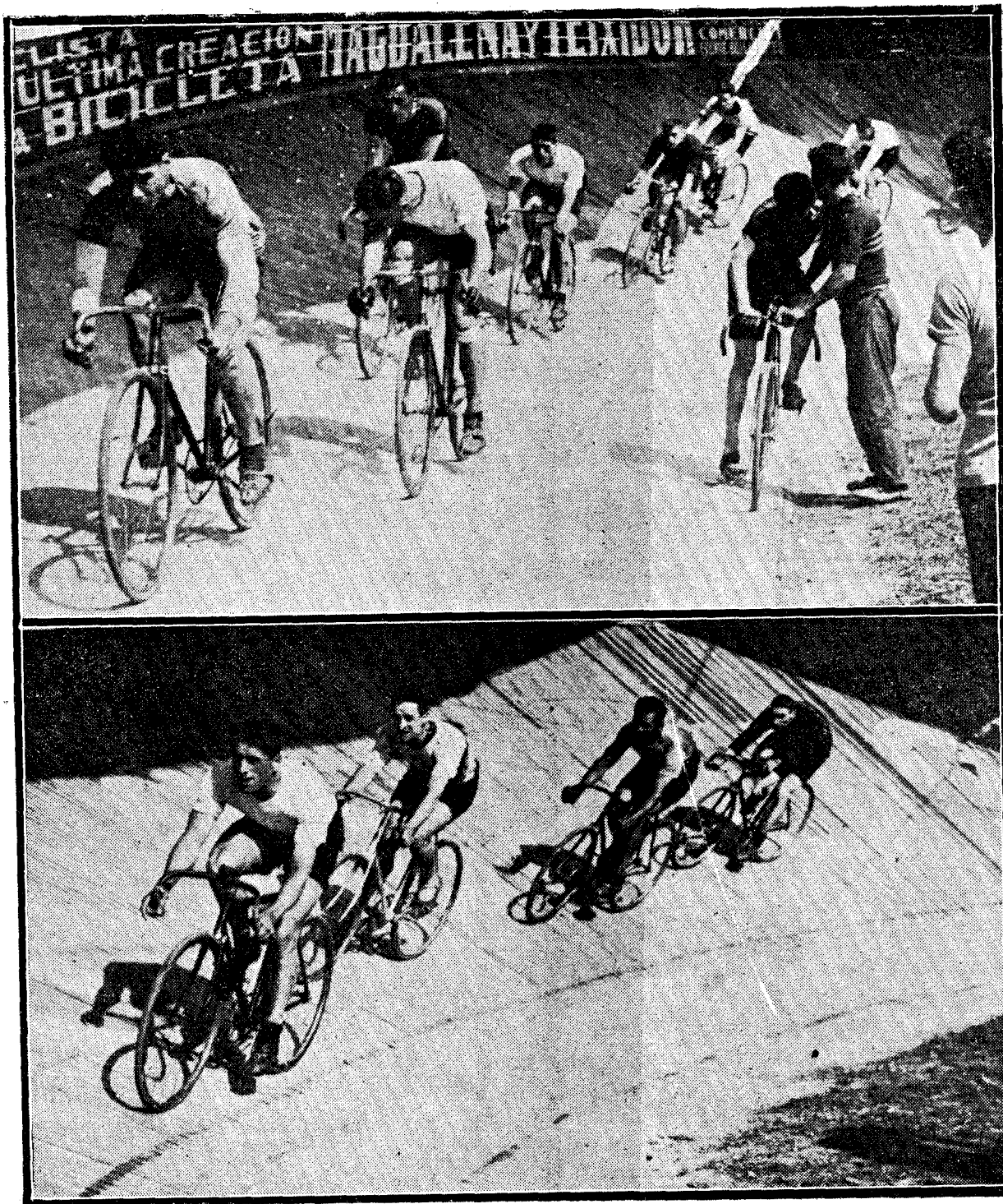

L'ESPORT CATALÀ

Nº 16

ANY I ■ 21 DE JULIOL ■ 1925

Les 24 hores ciclistes de Badalona

El concurs dels corredors estrangers no ha pas donat un gran interès a aquesta prova.

Dos moments de la carrera

COM SEMPRE

Peugeot

triomfa per tot arreu

19 - 7 - 25

Dos cops **1.er**

Gran Premi de Turisme del A. C. de F.

CATEGORIA DE 3 A 5 LITRES

1.er Peugeot

(BOILLOT) conducció interior Weymann

Velòdrom de Badalona

CURSA DE LES 24 HORES

1.er Peugeot

Equip belga DEVOLF - STOCKELYNCK

Sobre tubulars HUTCHINSON

Agencia per a Catalunya i Balears

CONCELL DE CENT, 349 - Teléf. A. 3090

BARCELONA

UN ALTRE GRAN
TRIOMF DELS
AUTOMÓBILS

BUGATTI

En el Gran Premi de Turisme del

A. C. de F.

950 km.

Categoria 1500 c. c.

1.er Constantini sobre BUGATTI

promig p. h. de 87 km.

2.^{on} P. de Vizcaya sobre BUGATTI

promig p. h. de 87 km.

REPRESENTACIÓ GENERAL:

AUTOMÓVIL SALÓN

TRAFALGAR, 52

PL. CATALUNYA, 18

DIAGONAL, 429

B A R C E L O N A

Redacció:
Barbarà, 11 i 13
Administració:
Passeig de Gràcia, 34, enl.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.
Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I

Barcelona, 21 Juliol de 1925

N.º 16

Preus de subscripció:

BARCELONA
Pesseles 3.50 al trimestre
CATALUNYA
Pesseles 3.75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

La nostra tasca

No hem pas de negar que l'èxit amb què va ésser rebut L'ESPORT CATALÀ en els seus primers números, no ens va sorprendre. Hi comptàvem. Aquesta confiança no recolava en els que ens atrevíem a llançar-nos a una tasca tan feixuga, sinó perquè el buit d'un portaveu d'esports escrit en la nostra llengua era generalment sentit.

Això no obstant, no ens sentíem segurs de l'èxit. No ens referim a les moltes dificultats d'ordre material que ha de suportar tota publicació catalana (i que bona part del públic ignora del tot) ni als sacrificis pecuniaris que representava el voler portar endavant aquesta empresa. Tot això, fins a cert punt, era descomptat. En dir que no ens sentíem segurs de l'èxit, ens referim al grau de compenetració que avui, afortunadament, podem observar que ja s'ha establert entre la nostra revista i els lectors.

Una publicació esportiva en català pel sol fet de ressenyar, tampoc feia cap falta. Els diaris catalans saben prestar la deguda atenció al moviment esportiu de casa nostra, i ells suplien bé la mancança d'un setmanari, si aquest no havia de reunir altra qualitat que la purament narrativa.

L'esport a Catalunya es troba avui en un període de transformació. Hom sense esforçar-se gaire pot comprovar com a través de l'actual crisi, de morals fallides i de les desviacions pròpies en les rebrotades massa fortes, espetega en l'ambient quelcom de nou i d'esperit enlairat.

La premsa professional espanyola que s'ha publicat fins avui, no havia fet res per contrarestar els efectes perniciosos d'aquestes mateixes desviacions; millor dit, més atenta al calaix que a l'obra cultural i educativa que ha de guiar una publicació, havia inventat tota mena de trucs, d'emoció, d'episodis, de conceptes, de similis fantasiosos, que havien anat quedant clavats en els lectors en una obsessió morbosa.

Per tot això, no era d'estranyar el recel amb el qual es rebia la probabilitat d'èxit del nostre periòdic. —No en sortireu pas!—ens deien. I heu's aquí que, sense grans titulars, sense galeria d'asos i fenòmens, sense baixar al terreny de les xafarderies i del sensacional, sense sacrificar mai l'interès d'una secció per l'altra, procurant remuntar una mica el nivell d'aquest nostre petit món esportiu, va obrint-se pas el periòdic, i va esdevenint més fort aquest lligam que ens uneix a tots.

Això és simptomàtic i palesa que bo i parlant d'esport, hom pot desenrotllar una tasca positiva en l'ample camp de l'ideal. Particularment—ho diem sense émfasi—podem mostrar-nos satisfets. Aquesta satisfacció no prové precisament de la nòmina, que aquesta paraula, tractant-se de publicacions catalanes, gairebé no existeix. És l'haver pogut comprovar que en la gran massa esportiva hi ha un fort corrent de millora i moltes ganes de sortir d'aquest estat d'asfixia dins el qual es mou l'esport.

Això ens anima a prosseguir la tasca iniciada, i no demanem més que continuar veient-nos correspostos per tots els qui comparteixen el mateix pensament esportiu i el mateix ideari que és norma en nosaltres.

PROCEDINT ARA A L'ORGANITZACIÓ DEL SERVEI DE CORRESPONSALS ADMINISTRATIUS EN LES COMARQUES CATALANES, ENS INTERESSA TENIR LA FOTOGRAFIA I ADREÇA DE CADA UN D'ELLS, PER TAL DE PODER ESTENDRE EL CARNET ACREDITANT LLUR CONDICIO DE CORRESPONSALS DE "L'ESPORT CATALÀ"

REMARKS

El veritable esportiu és aquell per qui l'espectador no existeix més que en estat de contingència. D'aquests esportius, quants n'hi han a Europa? Ben pocs.

Baró de Coubertin.

(En el discurs d'obertura del C. I. O. de Praga)

Existeix avui un vocable l'extensió del qual sigui més extraordinari, més universal que ho és el mot "esport"? Però una semblant universalitat no pot ésser més que de funestes conseqüències per al veritable esport.

Gustave Rosten.

La clausura governativa del F. C. Barcelona ha estat llargament comentada pels diaris esportius europeus i americans. "No és pas aquesta mesura, massa severa, que aproximarà els catalans dels espanyols...", escriu "La Vie Sportive", de Bruselles.

D'un article publicat en un diari uruguai: "Nadie discute el genio militar de Napoleón, pese a sus contrastes de Moscú y Waterloo. No dudemos, pues, del Nacional, no dudemos de su valer y poderío; que el estrépito de sus caídas y el delirio de sus triunfadores nos dicen clara, elocuentemente, de la grandeza del vencido."

A hores d'ara, l'enveja que deuen sentir els companys de "El Mundo"! I en Corbinos si ho llegeix!

Car aquí mai s'hi havia arribat encara a semblants comparacions "marcials". En fútbol, s'entén!

De divuit automòbils que sortiren de París fa un mes per seguir el "Tour de France", dotze quedaren pel camí, "víctimes" d'avaries.

Té raó Albert Londres: El "Tour" és ofici de "forçats".

Jack Dempsey, en deixar Europa, ha fet grans elogis de Phil Scott, el boxador anglès que s'exhibicionà amb ell a Londres en una festa de caritat.

No negarem les qualitats de l'esperança anglesa, per bé que creguem que Dempsey, malgrat els seus elogis, preferiria, segurament, boxar contra Phil Scott que no pas contra Wills.

Harry Wills ha vingut a Europa a prendre banys.

No ens pensàvem que als Estats Units fossin tant "secs" com això.

Llegim a la Premsa francesa que el senyor A. Monprofit, secretari general de la Cambra Sindical de l'Automòbil i Indústries amb ell relacio-

Aquest número ha estat sotmès a la Censura governativa.

nades, ha estat nomenat comendador de la Legió d'Honor.

El senyor Narcís Masferrer, secretari de la Cambra Similar de Barcelona, pot també concebre esperances d'ésser condecorat algun dia.

Abans de començar una certa reunió pugilística es presentaren a la porta del local dotze negres, manifestant que eren la representació del poble del qual era oriünd un dels boxadors, negre com ells.

Darrera d'ell es presentaren cinc negres més, els quals calgué també deixar passar: eren els curadors de l'esmentat boxador.

Posteriorment fou també deixada lliure l'entrada al manager de l'alludit, un germà i un oncle, tots negres.

Quan el porter, intrigat, s'havia promès no deixar passar cap més negre, s'adonà que un negret s'esmunyia per la porta cap dins.

Qui sou, i on aneu?—li cridà el porter, malhumorat.

—Jo sóc l'encarregat de llençar l'esponja.

Com que els matches a "finish" són ara interdicts, el porter no tingué més remei que deixar passar el negret encarregat d'una missió tan important...

Kid Kaplan, campió del món de boxa, pes ploma, i el seu manager, han estat desqualificats per tota la vida per la Comissió de Boxa de l'estat de Nova York per haver fet córrer que en els matches que organitzava aquest organisme oficial hi havia truc.

El càstig és, certament, desproporcionat a la falta comesa i fa remarcar que tant els directius dels Estats Units com els d'Europa, són inexorables quan es tracta d'ells mateixos.

No recordem en quin important diari d'una capital espanyola hem vist la notícia d'un pròxim combat entre Paulino i un anglès; el vencedor havia de disputar-se "l'endemà mateix" amb En Carpienter.

Aquest detall és prou eloqüent de fer si per demostrar la noció que té aquest cronista esportiu del que és l'esport. Així no és d'estranyar que l'alcalde de qualsevol Albatueca la Mayor aprofiti unes "ferias" per concertar tres partits en dos dies amb qualsevol Club, aspirant al Campionat o vice-Campionat de la Manxa, posem per exemple.

Als amics que s'interessen pel nostre volgut company que signa "Fivaller", podem assegurar-los que aquest aviat reprendrà les seves sempre atractives i interessants cròniques.

Oi, "Fivaller", que no ens fareu quedar malament...?

ELS NOSTRES AMICS SUBSCRIP-TORS EN POBLACIONS ON NO HI HA CORRESPONSAL ADMINISTRATIU, SON PREGATS DE REMETRENS TOT SEQUIT L'IMPORT DE LLUR SUBSCRIPCIO CORRESPONENT AL PASSAT TRIMESTRE, SIGUI PER GIR POSTAL O EN SEGELLS DE CORREU

AQUESTA ADMINISTRACIO CONFIA DE VEURE ATES EL SEU PREC PER PART DELS QUE NO ESTAN AVUI AL CORRENT

La cursa de l'antorxa

De Verdun a París

Els nostres lectors hauran, segurament, llegit aquests dies en els diaris que el dia 14 de juliol s'havia celebrat a França la cursa "Du Flambeau", amb relleus, de Verdun a París.

Va organitzar-la el "Journal", i l'èxit ha estat realment apoteòsic. La lectura del film d'aquesta cursa, del pas dels ardits corredors a través de les terres de França devastades, l'acte d'anar a dipositar el vencedor damunt la tomba del Soldat Desconegut l'antorxa lliurada per l'alcalde de Verdun, i les flors silvestres amb què la gent dels camps ha volgut trametre el seu homenatge a l'Immortal, és cosa realment emocionant i que posa un frisson al cor.

La cursa era organitzada amb sis equips, París A i París B; Lyó, Centre i Alps; Est, Alsàcia i Borgonya; Nord i Oest, Sud, Sud-Est i Sud-Oest.

El dia 14 de juliol, a les dotze de la nit, davant la vella ciutadella de Verdun, el senyor Boury, president de la Societat "On ne passe pas", pronuncià breus mots d'encoratjament als sis corredors, i encén les sis antorxes. Els atletes surten; són Ducam, Ricard, Leblond, Paffoni, Roulleau i Pujol. Al carrer, antorxes i llums de bengala. L'alcalde de Verdun, amb la veu trèmula d'emoció, encarrega al vencedor: "Ves a portar al nostre Gran Mort l'homenatge de la ciutat que es va fer matar tota, com Ell mateix; porta-hi aquesta antorxa de Verdun, a Ell que és Tots els que han mort per salvar la terra de França." Després desplega una gran bandera tricolor, i la baixa sobre els atletes. Es el senyal de partida. Són 27 minuts del dia 14 de juliol. Els corredors es llencen per l'ample carrer que travessa Verdun, guallegen el Meuse, i es perden enllà d'aquesta carretera gloriosa i tràgica per on passaven tants combatents.

En la nit negra i feréstega, els corredors, carreteres enllà, fan via per les terres sagrades de les ribes del Mossa i de l'Argona. Ça i enllà resten encara cases esquarterades, i les siluetes dels arbres morts i recremats, amb les branques retorçes com en un darrer gest de sofriment, es dibuixen a la claror dels fars dels automòbils que porten els corredors als relleus.

A totes les viles la gent ha saltat dels llits i s'arreglengera al llarg de la ruta. A mesura que la ronquera dels motors es deixa sentir pels pobles, s'obren les finestres per presenciar el pas dels corredors. I malgrat l'hora intempestiva, a cada llogaret per on es travessa una música no para de tocar fins que ha passat el darrer corredor.

No tots els relleus són, però, en poblat. N'hi ha de situats al mig dels boscos; la nit és freda i fa un vent enutjós. Els equipiers han encés foc a terra i abrigallats s'arrauleixen a l'entorn de les flames. I quan pel soroll s'endevina l'arribada dels primers corredors, un coet vermell, com una ziza zaga de sang, li anuncia la proximitat del relleu.

Vila darrera vila van passant els corredors, i el nombre dels curiosos cada vegada va en augment. Els atletes són ja en plena Xampanya; els que encara no han anat al llit són barrejats amb els que ja s'han llevat; ningú no hi manca, ningú ha volgut deixar passar la Cursa de l'Antorxa sense adreçar als atletes una salutació, que ho és a la vegada per a la ciutat màrtir d'on vénen i per a l'Heroi desconegut vers el qual van.

Una lleugera boira envolta la terra en fer-se dia. Els corredors, coratjosos, lluiten com si portessin una força sobrehumana dins. A la Xampanya encara hi ha restes de les trinxeres i embulls de filferro de les xarxes de protecció. Els atletes que van en els autocars vers el relleu contemplen en silenci la devastació, una mica tremolosos, sota el lleuger vestit, del fred de la matinada.

En passar pel fort de la Pompelle, tant cèlebre quan la guerra, surten els primers raigs del sol. Hi ha una gran multitud expectant, vinguda de Reims en bicicleta, en auto i en tota mena de vehicles. Els gendarmes que guarden l'ordre tenen molta feina, perquè un núvol de minyons pedalegen al voltant dels corredors per encoratjar-los. Ja no els deixaran fins a París.

Davant de Reims els corredors passen enfront dels milers de creus de fusta de l'immens cementiri. Els atletes, drets dalt dels autocars, fan el salut olímpic als morts, en mig del silenci de la multitud commosa.

Davant mateix de la catedral mutilada hi està col·locat el relleu. Tot el poble s'hi agombola al davant i victoreja els corredors.

A Epernay, l'alcalde presideix la multitud amb les insígnies del càrrec. La gentada és tan densa que els corredors a penes poden obrir-se pas.

dors han de passar de llarg, però el poble és d'un altre parer. Així que passa el primer corredor, la bandera de França s'inclina, sonen els clarins i una gentil donzella, amb banda tricolor, s'avança i dona un ram de flors al corredor que porta la davantera.

Aquest, un tros més avall, la lliura a una dama d'un automòbil. Els cotxes que voiten els atletes estan ja curullts. Ha estat a tot el trajecte. A la Meuse, a l'Argona, a la Xampanya, pobres velles i coratjosos dones joves amb les mans plenes de flors silvestres s'han anat apropant a la caravana: —Porteu-les a París, si us plau. Veuran que nosaltres no oblidem el Mort. —"He vist moltes llàgrimes en molts ulls—escriu un cronista de la cursa—i quan en la nit, a Avocourt, a Beau-sejour, a Perthe-les-Hurlus, les flames roges dels focs de bengala il·luminaven les tenebres, ens semblava que eren una mica de la sang dels nostres morts que emporprava el cel i la terra, i ens miràvem els uns als altres, la boca closa i els ulls humits, sentint venir la multitud de records dolorosos d'altre temps, com si tornéssim a veure els camarades estimats caiguts aquí sobre aquesta terra encara no aquietada."

Fins a París ja la cursa té tot el caràcter d'un apoteosi. Són dues fileres de curiosos arreglats a banda i banda de carretera.

Les famílies que han vingut a dinar al camp, a l'ombra de les pomeres i dels cirerers, surten a la carretera i victoregen els atletes que passen. A les localitats dels afores de París els tramvies hi han anat abocant una multitud immensa, que ovaciona els corredors.

I els coratjosos atletes travessen el bosc de Vincennes i entren a l'estadi Petitjean, atapeït de gent. Així que apareixi el primer corredor amb l'antorxa els espectadors s'aixequen com electritzats i es descobreixen, toquen els clarins i l'aire s'omple de victors i d'estridències. L'ovació, d'ara ençà, ja no para un moment. I els corredors entren a París. Al Boulevard Diderot la multitud hi és premada; a l'estació de Lyó, al carrer del mateix nom, a la plaça de la Bastilla, al carrer de Rivoli, tot és una mar humana. I després la Concòrdia, els Camps Elisis, i finalment, l'Arc de Triomf. Aquí la multitud ha esperat els corredors silenciosa i recollida. Ha esperat la salutació que s'han encarregat de dur uns minyons—herois futurs si cal—que han lluitat entre ells per arribar primer davant la tomba gloriosa. Quin és el jove atleta, la mà del qual amb l'antorxa flamejant s'abaixarà sobre la llosa on reposa el soldat desconegut? Totes les mirades estan fixades en la llunyania de l'Avinguda. I de cop, una silueta que es dibuixa, i que ràpidament va engruixint; porta maillot blau i vermell, els colors de París; és el parisenc Bontemps.

Arriba segur i plantejant amb l'antorxa de Verdun a la mà, seguit de lluny dels representants dels altres equips, als qual porta un bon avantatge. L'atleta, és per a la multitud, tota la joventut de França que va caure en la guerra i tota la que cauria si fos precis.

Bontemps és acollit amb un gran silenci. Unes mans li allarguen braços de flors collides al llarg de la ruta que va de Verdun a París, aquestes flors senzilles i perfumades, de les planes; dels boscos i de les muntanyes, que han dut els automòbils que acompanyaven els atletes.

Bontemps, lentament, carregat amb la garba florida, s'apropa a la tomba del Mort i les escampa sobre la llosa, en mig del silenci més imponent, i del recolliment més emocionant de la multitud.

Hi ha la garba dels ex-combatents de Verdun collida en els prats de Douaumont; hi ha flors boscanes collides en els tràgics vessants de la Main-de-Massiges; hi ha les branques florides collides per l'alcalde de Reims en els camps de la Xampanya; hi ha, finalment, la garba dels ex-combatents del Marne, collides pel batlle de Dormans. Totes quatre garbes han estat rellegades amb una cinta tricolor que porta aquesta inscripció: "Al nostre company desconegut, els morts del front Verdun-París."

René Berton llegeix unes estrofes vibrants dedicades a la cursa del "Flambeau". I després novament el silenci imponent de la massa del poble desfilant davant del Soldat Desconegut.

L'equip vencedor, París A, ha fet la cursa de l'Antorxa Verdun-París en 16 hores, 20 minuts, 3 segons. Ha arribat després l'equip Lyó, Centre i Alps, en 16 hores, 38 minuts, 20 segons; París B, en 16 hores, 43 minuts, 10 segons; Est, Alsàcia i Borgonya, en 16 hores, 51 minuts, 35 segons; Nord i Oest, en 16 hores, 52 minuts, 48 segons, i, finalment, Sud, Sud-Est i Sud-Oest, en 17 hores, 10 minuts.

Fou una lluita aferrissada, en la qual es distingiren aquests grans atletes francesos que es diuen Marchal, Bontemps, Mantrés, Bonnet, Cor-

Keller, Dalmaso, Leclerc... Fou un triomf de l'atletisme francès.

Fou també un triomf d'organització, pel qual motiu hom ha felicitat el "Journal".

I el poble, naturalment, va respondre, perquè sabia que l'atleta que corria representava quelcom més que l'equip victoriós; era el representant de la generació nova prenent l'antorxa de la generació caiguda per dur-la més lluny, sempre més lluny. I es va llançar al carrer a retre homenatge a aquest atleta símbol, tot el poble de Verdun a París, i la multitud dels Camps Elisis, i la de l'Etoile, i aquesta tan castigada de les regions devastades, amb els ulls humitejats de l'emoció, acompanyant amb l'esguard els coratjosos atletes que marxaven a dipositar l'antorxa flamejant a la tomba del Soldat Desconegut que dorm sota l'Arc de l'Estrella.

Quina mena de sentiment nostàlgic i d'enveja a la vegada ens fa el poble de França en els seus victors i en els seus silencis, davant dels seus herois i dels seus morts coberts de flors i de flors, mentre crema la Flama Immortal i sonen els himnes i s'inclinen les banderes...

August Berenguer.

LLETRES D'ANGLATERRA

L'esport i l'especialització

El motiu de la decadència anglesa

Els campionats de lawn-tennis de Wimbledon d'aquest any han estat una nova desillusió per a l'afició anglesa. Ja fa un grapat d'anys que els principals honors de Wimbledon, sobretot en les competicions d'homes, se'ls emporten raquetes estrangeres. Davant el paper secundari de llurs elements tennístics l'afició d'aquest país es pregunta consternada si ha d'abandonar definitivament l'esperança que es repetixin antics triomfs que feren brillar el tennis anglès en tota la seva esplendor. Ai las! els temps han canviat des d'aquelles memorables jornades... El lawn-tennis, com la majoria dels esports que veïen la llum en aquestes illes, no va trigar a emancipar-se i a prendre el vol per damunt tot l'univers. Avui dia aquest esport és tan popular a Anglaterra com a Nova Zelanda, al Japó com a l'Àfrica del Sud. Ha esdevingut universal, i per consegüent un triomf rotund, una supremacia incontestable són infinitament més difícils.

El desenrotllament extraordinari assolit pel lawn-tennis arreu del món no explica per si sol la manca continuada de triomfs anglesos. Més aviat en la psicologia mateixa del britànic, en la seva manera de tractar l'esport, és on trobaríem una explicació. René Lacoste, el qual acaba d'assolir tan bell triomf a Wimbledon en un recent article de l'*Evening News* ens diu que el motiu de l'aparent apatia del tennis anglès consisteix en el fet que a la joventut d'aquest país li agrada practicar tots els esports. I adreçant-se al públic anglès els diu, arrodonint el seu punt de vista: "No recobreu els llorers perduts fins que els vostres campions abandonin els altres jocs i s'especialitzin".

Hi ha qui nega la força de la tradició en certs ordres de l'activitat humana, però gairebé ningú deixarà de reconèixer que en l'esport anglès s'ha mantingut fins ara fidel al pla traçat pel seus avantpassats. L'anglès ha considerat l'esport des del seu bell origen com un itjà d'expansió, de distracció, com un relaxament a la tensió que comporten els deures seriosos de la vida, i s'ha llançat a l'esport amb la idea primordial de treure'n tot el plaer possible. A l'entorn d'aquest objectiu gira generalment tota la seva activitat esportiva, i així el veïem a través les diverses estacions de l'any donant lliure vol a les seves aficions, alternant del cricket al golf, al tennis, al hockey, al rugby, al fútbol associació o a l'esport que més l'atrau en un moment determinat. Gairebé no es troba un anglès que es dediqui exclusivament a un sol esport. Adhuc aquells que per raó d'una major pràctica o per intuïció natural han arribat a crear-se un nom en un esport determinat no circumscriuen a un sol joc lluc activitat esportiva. L'irlandès Parke fou tan famós en el tennis com en el rugby. Max Woosnam, fins fa poc membre del team anglès en la Copa Davis, ha representat diverses vegades Anglaterra en fútbol associació a l'ensems que és un excellent nedador. Spence, un dels elements tennístics anglesos que més promet, s'ha creat un nom en el rugby. El mateix Bombardier Wells, l'ídol durant un temps de la boxa anglesa, ha sobresortit en fútbol associació i en una pila de proves atlètiques. Howard Baker, campió de salts en les Olimpíades d'Anvers, és un dels més brillants goalkeepers d'aquels anys. I en la mateixa forma podríem continuar parlant d'un nombre considerable de notabilitats esportives britàniques.

El perill de l'especialització

Però Lacoste té raó. Per assolir el màxim de perfecció en un esport determinat és gairebé forçós especialitzar-se. Es indubtable que si els atletes esmentats haguessin dedicat totes les seves energies a l'esport pel qual més aptituds posseïen, llur destresa hauria estat més notable encara. Gairebé els grans "asos" d'enguany ho són per mitjà de l'esforç constant i per l'especialització.

L'especialització, però, comporta més d'un sacrifici, més d'una renunciació. El que s'especialitza perd bona part de la seva independència esportiva, ja que l'especialització és incompatible amb la varietat, i per consegüent no podrà així com així i sense desviar-se del seu objectiu gaudir dels atractius que li oferiran altres esports.

Generalment l'especialització implica l'entrenament constant i seriós d'un esport amb mires a assolir el màxim perfeccionament. Però la pràctica continuada d'un mateix esport esdevé monòtona i fins l'excés de monotonia pot fer desaparèixer el veritable incentiu de l'esport, o sigui el plaer, que és, al nostre entendre, la seva raó d'ésser. Perdut el veritable estimul esportiu, el practicant cercarà un nou al·licient per a la continuació de l'esforç de perfeccionament i el trobarà bé en l'esperança

d'un triomf que satisfaci la seva vanitat o en fins egoistes que tard o d'hora li obriran les portes del professionalisme. Es evident, doncs, que l'especialització té els seus desavantatges.

Per altra part, sota un prisma purament esportiu, l'especialització és completament innecessària. Hom no ha d'oblidar que els esports no es varen crear per executar-los a la perfecció, sinó per esbarjo, i pel millorament moral i físic de la raça. La fase encisadora de l'esport és que per a gaudir-ne, per a extreure'n tots els beneficis, no cal ésser un "as" ni molt menys. Un domini discret posa a l'abast de l'esportiu tota la seva gama de sensacions agradables. El més obscur exponent del lawn-tennis pot gaudir tant en un match amistós qualsevol com Borotra o Lacoste en un sensacional encontre en el Centre Court de Wimbledon.

Tant mateix la intensitat esportiva d'un país no és mesura pel nombre més o menys considerable de "fenòmens" amb què compta, sinó per l'extensió en què es practica l'esport i pel gran d'influència benèfica que ha infiltrat en la psicologia de la raça.

Entre el sistema que ho sacrifica tot pel plaer esportiu i el que ho supedita tot a un pla artificial d'especialització, no crec que pugui haver-hi dubtes en l'elecció.

HOTSPUR.

«EL TOUR DE FRANCE»**Ottavio Bottecchia és el vencedor de 1925**

*Llucià Buysse s'adjudica definitivament el segon lloc
La darrera etapa fou guanyada per Bottecchia a l'esprint*

Ha finit el "Tour de France". Diumenge passat, com els anys anteriors, els "sobrevivents" de la magnífica cursa feren la seva entrada triomfal al Velòdrom del Parc dels Prínceps de París, on altra vegada el públic els aclamà desbordant d'entusiasme.

Davant del "Tour" que acaba per tornar a començar l'any que ve, davant la grandiositat de la més important cursa ciclista del món, de l'esforç generós d'uns atletes que el poble eleva a la categoria de veritables herois, i davant per fi dels esclatants exemples de perseverança de tenacitat i de coratge palesats pels "gegants de la carretera", tot comentari resulta empetit, tot elogi apareix pàl·lid.

Aquests cinquanta homes són dignes de la nostra admiració, i sigui quin sigui el nostre criteri esportiu respecte la terrible prova que acaba de disputar-se és deure nostre retre'ls el degut homenatge. Francesos, belgues, italians, luxemburguesos i suïssos han demostrat en la volta a França la vàlua de l'esport ciclista de llurs respectius països i ens han donat la mida i l'exemple del que a nosaltres ens manca encara per arribar a igualar-los.

No hi ha certament encara a Catalunya un planter de ciclistes suficient perquè representants nostres s'allistin en competicions per l'estil, i aquesta constatació fa l'incitar-nos a treballar amb fe i entusiasme per aconseguir-ho. Si nosaltres treballàrem per tal que Jaume Janer s'inscrivís enguany altra vegada a la Volta, no fou pas perquè creguéssim que podia guanyar, sinó perquè pensàvem que la seva tasca, modesta però ferma, hauria desvetllat els entusiasmes dels nostres joves que s'haurien sentit atrets per l'esport ciclista, que representa per als pobles que hem anomenat una important font de riquesa ensems que un saludable esplai per a la joventut. El nostre punt de vista, el nostre ideal, no és pas crear "asos", sinó aconseguir que el cens esportiu de Catalunya augmenti constantment, que és de l'única manera que la raça pot beneficiar-se de la influència de l'esport.

Ottavio Bottecchia, el paleta de San Marino, ha estat aquest any, com ho fou l'any passat, el guanyador del "Tour de France". Des que en 1923 arribà segon, Bottecchia ha devingut un especialista del "Tour de France". Des de 1923, si Bottecchia ha figurat inscrit en algunes proves ciclistes, i això ha succeït molt rarament, ha estat per no perdre el seu entrenament i per poder establir una comparació entre la seva vàlua i la dels altres. En aquestes condicions l'italià ha esdevingut gairebé imbatible. Cada any ha anat millorant la seva actuació, i en 1925 ha fet molt més que en 1924, malgrat que tots dos anys ell ha estat el vencedor de la cursa. El més extraordinari és encara que, segons totes les aparençes, Bottecchia ho pot fer encara millor, car, home intel·ligent i hàbil, sembla que no ha donat físicament encara el màxim que podia rendir.

Les qualitats de Bottecchia són sencillament extraordinàries. Durant tota la volta ha romàs

OTTAVIO BOTTECCHIA

entre els davanters de la cursa, i molt sovint, per impuls natural, ha menat el tren durant centenars de quilòmetres, malgrat tenir immediatament darrera coequipiers seus, la missió dels quals era únicament d'ajudar-lo.

Per ésser vencedor en el "Tour de France" era necessari anys enrera trobar la forma atlètica desitjada durant la cinquena o sisena etapa i conservar-la el més temps possible. Bottecchia ja estava en forma abans de començar, i ha acabat la volta encara millor. Els seus mateixos contrincants pensaran que un home així és invencible. Un petit defalliment en l'ascensió als colls pirenenics ha estat l'única tara de la seva actuació; ben aviat, però, tornà a estar en possessió de tots els seus mitjans. Cap dels corredors inscrits ha deixat d'experimentar defalliments per l'estil; cap, tret de Bottecchia, els ha guanyat tan rapidament. Reconequem en ell un gran atleta, honra del ciclisme italià.

La glòria d'haver guanyat la Volta a França no correspon enguany que la cursa era per equips al primer classificat. Entre els que han ajudat a Bottecchia hi ha el belga Llucià Buysse, que ha obtingut en la classificació un lloc honorable. Buysse ha fet una cursa esplèndida malgrat haver sacrificat sempre el seu lloc a les necessitats de Bottecchia.

Frantz i Benoit han aconseguit heroicament la seva tasca: el primer, malalt i tot, no ha desertat. El segon pot enorgullir-se d'haver portat el "jersei groc", que hauria conquerit una altra vegada si un accident no li hagués tret gairebé tota possibilitat de victòria.

Aymo ha palesat en les etapes muntanyenques una forma superba.

Els belgues Dejonghe, Hèctor Martin, Despontier, Verdyk, Sellier, Beeckman, Huysse, etc., han realitzat proeses estimables, i el mateix han

JEAN ALAVOINE

"le gars Jean" que ha fet deu vegades la volta

fet els italians Picein, Gay, Gordini, Canova i altres.

Els francesos, després dels abandonaments dels Pellissier i Jacquinet han quedat en darrer lloc. Alavoine, Christophe, dos veterans, han estat els únics que han sabut defensar com calia els colors de llur país, que no dubten sabrà correspondre degudament a llur sacrifici.

Cinquanta corredors prengueren diumenge la sortida al control de Dunkerque per emprendre l'etapa final. En realitat foren 49, però Delofre, arribat pocs minuts després de tancat el control, fou autoritzat per afegir-se a l'escamot. Hom nota en la majoria dels "routiers" un gran cansament, que ajuda a fer passador l'esperança d'arribar a París, terme de la cursa. Amb tot, en els primers quilòmetres el tren és molt lent.

Entre Beauvais i Passy, una rebentada de Frantz inicia forts demarratges d'Hèctor Martin i d'Alavoine. Bottecchia és també de la colla. Frantz és deixat, però torna aviat, encara que sense aconseguir ajuntar-se a l'escamot davanter, que condueix Llucià Buysse, i en el qual hi ha Aymo, Bottecchia i Alavoine. Aquest darrer sofreix rebentada de tubular en els darrers 80 quilòmetres, i ha de resignar-se a deixar passar davant nombrosos contrincants.

Hèctor Martin experimenta també la dissort d'una caiguda, que el retarda sensiblement i que li treu tota possibilitat de finir primer l'etapa.

A mida que els "routiers" s'apropen a París la multitud a banda i banda de la carretera esdevé més densa. Les aclamacions es deixen sentir cada vegada més nodrides.

En els darrers quilòmetres es produeix una gran confusió degut a l'afluència de gent.

L'arribada al Parc dels Prínceps és apoteòsica. Cinc homes hi entren plegats: Bottecchia, Bellenger, Aymo i els germans Buysse, en mig d'una tempesta d'aplaudiments i visques. Bottecchia guanya la darrera etapa a l'esprint. L'italià és proclamat vencedor a la Volta a França de 1925 i dona el tomb d'honor i la música toca a honor seu. Llucià Buysse guanya el segon lloc; Aymo, el tercer; Frantz, el quart; 5. Dejonghe; 6. Beeckman; 7. Buysse (J.); 8. Verdyk; 9. Sellier; 10. Gay; 11. Bellenger; 12. Benoit; 13. Alavoine; 14. Hèctor Martin, etc.

Despontin guanya el primer lloc dels "touristes routiers".

NICOLAU FRANTZ

dit "la locomotora", i que s'ha mostrat el rival més temible de Bottecchia

ATLETISME

DISSABTE I DIUMENGE, A TOLOSA

A la vigília dels Campionats peninsulars

Durant els propers dissabte i diumenge se celebraran al magnífic Estadi de Berazubi, instal·lat a l'antiga ciutat de Tolosa, els VIII Campionats Peninsulars d'atletisme.

El fet que siguin organitzats pels guipuscoans i sobre la magnífica pista "tolosarra" fa esperar que l'organització tècnica serà un èxit.

Present és encara en la nostra memòria l'organització dels campionats que l'any passat ens oferiren aquella gent. El fet que es corri per primera vegada damunt pista de cendra i amb una quantitat de detalls mai no igualada, ajudaren poderosament a què les marques dels atletes, sobretot les dels corredors, milloressin gairebé la totalitat dels records d'Espanya.

Aquest any, amb les mateixes circumstàncies, és d'esperar que donada l'excel·lent forma que alguns dels atletes peninsulars han aconseguit en els campionats de la seva corresponent regió, seran també diverses les marques millorades per diferència.

Tenim, per exemple, el guipuscoà Ordóñez, que sense lluita que l'obligués a forçar massa la màquina, ha aconseguit ja aquesta temporada igualar el record peninsular dels 100 i 200 metres. Aquest home, sobre la pista de Berazubi i al costat d'un Junquera és capaç de millorar el record de les dues distàncies.

Ni el castellà Coronado, ni el biscaí Larrabeiti, ni Olivé creiem que siguin avui homes de l'altura de l'Ordóñez; només En Junquera, si des dels campionats de Catalunya s'ha preocupat de les sortides i d'adquirir el fons que li mancava per acabar els 200 metres amb aquella energia i seguretat que li valgueren el campionat i el record de l'any passat, és l'home que pot donar feina al guipuscoà.

L'Ordóñez és un home d'una energia tan gran que per a ells la voldrien alguns "sprinters" famosos que han de reafirmar-se més del balanç del pes del cos que de la força energètica que són capaços d'efectuar. Per contra, ell ha de confiar únicament amb aquesta energia, ja que el seu pes no pot ajudar-lo molt encara. Per aquest motiu, mentre en els 100 metres pot esmerçar-se a fons, en els 200 metres la manca de pes i el desgast d'energia efectuat per contrarestar-lo no li permeten poder donar el tot en els 60 metres darrers.

Les possibilitats que hi té Catalunya

L'any passat vaig poder ocupar-me de la preparació d'En Junquera, i coneixent les qualitats de l'Ordóñez vaig preparar-lo de manera que fos en aquest instant quan pogués presentar la batalla decisiva, i ha vaig aconseguir. És clar que les qualitats d'En Junquera ens permeten de poder treballar sobre terreny abonat, tenint en compte que el nostre campió és un home de tren molt uniforme, que vaig poder emmotillar fàcilment a una perfecta pràctica de córrer la corba i que a més a més té el pes i l'energia suficient per poder amotillar-se al fi que tots dos perseguirem. Aquest any la seva preparació és quasi nul·la, ja que les seves ocupacions no li han permès de poder portar l'entrenament intens de l'any passat.

Es veritat que el record dels 800 metres, que detenta Miquel García amb 2' 1", és una mica costós d'assolir, però... qui ens diu que el famós Joan Muguierza no és capaç de sorprendre'ns?

En Muguierza des de fa quatre anys no havia corregut i el defecte que la majoria d'aquest temps l'hagi passat al Marroc sembla que són elements de pes que ajuden a creure en la impossibilitat que aconseguixi acostar-se a la marca del seu compatriota García.

De totes maneres per als que coneixem Muguierza i hem tingut mantes vegades ocasió de poder jutjar degudament les enormes qualitats del tantes voltes campió d'Espanya, el fet que ja hagi aconseguit el 2' 6" sobre la distància ens fa creure que si s'ha sabut emmotillar sobre la distància tant en estil com en entrenament, pot intentar fer quelcom de positiu.

En Muguierza ha estat, sens dubte, el millor corredor que hi ha hagut a Espanya; millor dit: En Muguierza ha estat un home de classe internacional que en qualsevol nació n'haurien fet un gran campió, però a Guipúscoa el malmetrien fent-li córrer distàncies que no li convenien, se'l deixava córrer malgastant qualitats i energies sense més ni més, i arribà un moment, quan els Jocs Olímpics d'Anvers, que En Muguierza estava completament esgotat. De totes maneres, avui, després de quatre anys d'allunyament de les pistes atlètiques, i si el règim de vida no ha estat molt abandonat, encara s'hi és a temps de fer de Muguierza un bon corredor de 800 i 1.500 metres, capaç de millorar avantatjosament els records de les dues distàncies.

Tant en els 1.500 com en els 5.000 metres els records perillén de debò.

Si En Palau i En Miquel sobre els nostres camps, tan poc apropiats per a les curses a peu, han aconseguit 4' 13" 2/5 i 15' 41" 3/5 respectivament i per a cada distància, donada l'excel·lent forma que tots dos tenen i tenint en compte l'excel·lència de la pista de cendra de l'estadi de Berazubi, bé cal esperar un millorament de marques.

Els dos campions només han lluitat junts, aquesta temporada, sobre 1.500 metres, i sobre aquesta distància En Palau s'ha acreditat superior a Miquel no solament en guanyar-lo sinó que en batre-li per dues vegades el record de la distància. L'any passat En Palau devia sucumbir davant de Miquel per la manca de velocitat al final de les curses, però aquest any, després de treballar molt sobre distàncies curtes, ha aconseguit superar sobre aquest punt el seu rival, ajudat pel canvi d'estil, que li permet desenrotllar un tren més ràpid sense molt d'esforç.

Diguem, però, que encara que creiem factible de millorament el record de Tolosa, no esperem que aconseguixin deixar-lo amb un temps acceptable ja que en cap dels dos corredors veiem qualitats per a aquesta distància.

Encara que aquesta temporada no hem pogut venir a cap dels dos sobre 5.000 metres, el fet que En Palau fes els 16' a Tarragona, sota un sol verament canicular, i que després, a Portugal, marqués els 15' 42" ens fa preveure que almenys Palau, per poc que l'obligui Miquel, pot arribar a assolir la marca peninsular. No volem dir amb això que creguem resoltament que Palau sigui avui millor que Miquel també avui, ha demostrat superioritat en les curses de 1.500 en aquesta distància; molt al contrari, Miquel, fins metres inclosius per amunt, però el fet que no tinguem avui marques que ens permetin la comparació ens obliga a assenyalat les possibilitats d'En Palau, ja que són d'ell les úniques dades que tenim, no sense fer esment, però, que sobre aquesta distància trobarà amb En Miquel un rival amb moltíssimes dificultats de vèncer.

També el record dels 110 metres tanques està amenaçat, per obra del "biscaitarra" Artiach i pel nostre campió Roca. Si busquem les possibilitats segons les qualitats dels dos especialistes, deixant a part que tots dos han fet la mateixa marca de 12" 2/5, igualant el record d'Espanya, certament arribarem a la conclusió que el nostre representant té més possibilitats d'assolir-lo que el corredor nordeny.

L'Artiach és un atleta magnífic; extremadament àgil, possessor d'una energia meravellosa, el qual conjunt de qualitats no posseeix cap més atleta peninsular, però mai no hem vist en ell un bon especialista de les curses de tanques, per dos motius: en primer lloc, perquè tot el que té d'energia i agilitat li manca de resistència, i això fa que sempre acabi malament les curses, ja que les tanques reclamen, ultra la velocitat, molta resistència tan muscular com cardíaco-pulmonar, i en segon lloc perquè la seva constitució física en general no és la que més s'adapta a aquesta especialitat.

En Roca, a més a més de tenir també més "sprint" que el seu contrincant nordeny, té també al seu favor una constitució més forta, de més pes i podem dir que el seu estil entra tanca i tanca és gairebé perfecte, i això li permetrà, el dia que es decideixi a especialitzar-se en aquesta prova, baixar dels 17". Avui per avui, manca d'una preparació adequada i són molt defectuosos encara els moviments sobre l'obstacle, però el seu valor és antevellat amb el de l'Artiach, motiu pel qual avui dubtem de què dels dos pot decidir-se la victòria.

Una de les proves que més probabilitats té de poder-se batre el record és la dels 400 metres tanques, de les quals és recordman el nostre campió Mateu. I diem que més probabilitats té sense donar-ne la seguretat, perquè aquesta prova, ultra ésser la més dura de totes les proves que integren el programa atlètic, és la més difícil de córrer per diversos motius: en primer lloc ha de dominar-se a la perfecció la distància que separa una tanca de l'altra, per tal de no arribar amb el pas descompassat davant l'obstacle i veure's obligat a escurçar el pas en el moment de cada salt; en segon lloc cal ésser un bon especialista de 400 metres lliures; en tercer lloc ha de saber-se passar l'obstacle a la perfecció fins a l'extrem de fer-ho amb quèstió de dècimes de segon, i en quart lloc l'especialista ha de tenir molta serenitat per a no precipitar-se en el moment de la lluita abandonant-se a un tren exagerat que li fés perdre la cursa.

En Mateu reunim, amb més gran o més petita escala, la majoria d'aquestes qualitats, de les quals la que més falta li fa és la de l'estil en el moment de passar l'obstacle.

Això que he dit va demostrar-ho fa tres setmanes a Tarragona, ja que amb tot i córrer tot sol contra el cronometre, va saber graduar el tren, calcula molt bé les distàncies entre cada obstacle i només notarem una gran manca d'estil en passar la tanca.

Si diumenge a Tolosa, en plena lluita, sap repetir l'actuació de Tarragona, no hi ha dubte que, obligat pels contrincants, millorarà novament el seu record; si, contràriament, pel fet de córrer contra tots s'espania i es distreu una mica, difícilment aconseguirà baixar de 1' 2" 4/5.

Si l'estadi de Berazubi ha estat dotat d'una bona pista per als salts d'altura, sembla indubtable que l'irigoyen passarà del metre vuitanta centímetres que assenyalà el record d'Espanya. Les qualitats del simpàtic especialista biscaí per a aquesta prova són magnífiques, i podem dir sense por d'exagerar la nota que si a l'irigoyen s'aconseguiés modificar-li el defecte de passar la barra completament assegut, i per contra ataqués la barra amb el cos més inclinat seria un dels millors saltadors d'Europa, capaç d'arribar al metre noranta centímetres.

El triple salt, faltant el castellà Robles, el qual està desqualificat, i que fa molt pocs dies va batre el record d'aquesta especialitat amb un salt de 13 metres 57 centímetres, i sols comptant amb un Yermo bastant baix de forma, no cal esperar cap marca excepcional.

Amb la javelina, si En Bru no fa com sempre que pren part en uns campionats d'aquesta índole, i en lloc d'espantar-se s'imposi i aconsegueixi imprimir als seus trets tota la força que és capaç, pot passar de la cinquantena, i aconseguir així un home que tira tan malament la javelina com ell és com dir que tirant-la amb un estil adequat podria passar dels 60 metres.

El martell era una prova que fins ara havia romàs una especialitat merament catalana, ja que en cap més regió és practicada. L'any passat, sobre l'herba de Berazubi, aparegué un castellà alt, jove, que encara que de musculatura engrossida permetia endevinar en ell un tipus magnífic per a llançaments, en particular per al martell i disc. Aquest home, anomenat García Doctor, agafà aquell dia per tercera vegada el martell i ja al primer intent, després de donar dues magnífiques voltes per dintre el cercle aconseguí gairebé igualar el tir fet per En Llorens. Des d'aleshores assenyalarem ja a Doctor com el futur campió i recordman d'Espanya del martell, i avui la premsa madrilenya ens anuncia a diari una nova marca record assolida pel voluntariós madrileny, el qual en els Jocs Internacionals de Lisboa aconseguí classificar-se en primer lloc.

La seva forma actual és cada dia més ascendent, i no cal dir que si el martell és perfecte és aquest un dels records que més probabilitats tenen d'ésser millorats.

Dels relleus només els de 1.600 (4x400) tenen probabilitats d'ésser batuts, essent dos els equips que poden aconseguir-ho: el de Biscaia i el de Catalunya.

Biscaia amb En Larrabeiti, Aguirre, Emaldi i Echevarría forma un equip magnífic, ja que tots quatre homes entraren en els campionats de Biscaia amb el temps de 55" 1/5, i no cal dir que si el temps esmerçat per l'equip de l'Arenas, 3' 46" 3/5, sense Larrabeiti, el millor home de Biscaia, és cert, el

record el tenen segur els nordenys, per força diferència.

Repetiran els catalans llur victòria de l'any passat?

Catalunya, amb García, Mateu, Sardà i Barbrà o Anfrons, pot arrencar un quatre molt bo, capaç, per poc que Hue es distreguin els bisbains, de donar-los un disgust. L'homogeneïtat del nostre equip és també ben palesa i encara que els temps per ells assolits no permeten esperar menys dels 3' 45", poden anar esperancats a la lluita, ja que en els relleus es veuen molt sovint coses estranyes.

Fins aquí hem comentat únicament les proves en les quals més probabilitats hi han que els records siguin batuts, assenyalant a més a més els atletes que poden aconseguir-ho, ara d'una manera més escueta tota vegada que la vulgaritat de les marques assolides en les altres proves no mereix la pena d'estendre'ns en comentaris especials.

Els 400 metres individuals sembla que, descomptat En Labourdette, el biscaí Larrabeiti és actualment el millor home peninsular sobre la distància.

Els 10 quilòmetres donaran lloc a una lluita èpica entre l'Arbuli i En Bellmunt, de la qual difícil se'ns fa deduir qui en sortirà avantatjat. L'Arbuli guanya fàcilment el campionat de Catalunya amb el millor temps que aquest any s'ha fet a Espanya, i En Bellmunt, indisposat, no pogué presentar batalla, i espera poder fer-ho a Berazubi; de totes maneres entre ells dos quedarà la victòria.

L'Artich, sense En Robles, guanyarà fàcilment el salt de llargada, però aquest any, amb tot i ésser les millors de tota la Península les marques per ell assolides, no ens permeten poder esperar més enllà dels 6 metres 60 centímetres, a no ésser que la pista de salts de Tolosa sigui millor que la de l'any passat i pugui acostar-se al seu record d'Espanya.

Amb la perxa el castellà Barrena i el nostre campió Culi es disputaran el lloc amb igualtat de probabilitats. Si En Culi no s'espania pot guanyar; i ens permet poder fer aquesta afirmació els 3 metres 12 centímetres per ell passats aquesta mateixa temporada, la qual marca mai no ha estat assolida per En Barrena. De totes maneres el castellà és un home bregat en aquestes tasques i això li dona molt d'avantatge, tota vegada que Culi és un novell. Tot això tenint present que no salti l'Erice; aleshores tot s'hauria acabat.

Ni el pes ni el disc ens permeten esperar coses importants. Amb el pes el castellà Montino no sembla disposat a passar dels 11 metres 85 centímetres, amb el qual tir supera de bastant la resta dels llançadors peninsulars, i aquest tir, si ja en si és migrat, al costat del seu record de 12 metres 49 centímetres, és ridícul.

Amb el disc, retirat En Lizarza que l'any passat assolí els 41 metres 44 centímetres, no cal esperar més de 34 metres. Biscaia, amb l'Onandia, sortirà al davant de les altres regions.

Si Catalunya pot formar l'equip de 4x100 metres amb Junquera, Olivé, Badias i Cebria, pot, aquest any per primera vegada, arrencar a Guipúscoa el títol de campió peninsular, sempre, naturalment, que el pas dels relleus sigui ben fet.

No cal per això oblidar que el quartet biscaí és temible de debò, car tots quatre, Larrabeiti, Lorente, Careaga i Aguirre, si bé individualment porten sobre seu un avantatge amb un home que és En Junquera, ells, en canvi, compten amb un conjunt més homogeni que el nostre, la qual cosa ens col·loca a un nivell d'igualtat que fa difícil assenyalat cap possibilitat.

Per cap motiu tenim d'amagar que existeixen probabilitats de guanyar novament, però el que si ens guardarem molt bé és de donar-ho com a cosa segura, tota vegada que fer suposicions pel sol fet de tenir davant els resultats dels diferents campionats regionals ho considerem la vulgaritat més innocent, i l'experiència de vuit anys ens ha demostrat que són la immensa majoria de les vegades que aquests càlculs solen fallar.

A més a més gairebé tots els campionats regionals varen celebrar-se ja fa tres setmanes, o sigui quatre setmanes abans dels campionats peninsulars, i amb aquest temps un atleta pot augmentar o disminuir molt la forma, segons el grau d'entrenament en què es es trobés en aquella data.

I aquest cas és freqüentíssim precisament quan els homes estan millor preparats; uns setmanes més d'entrenament i augmenten o descendeixen considerablement la forma.

La lluita es presenta, segons la nostra manera de veure, extremadament igualada entre Biscaia, Castella i Catalunya, i del nombre de segons i tercers classificats que aconseguixi cada una de les dites regions depèn també que el triomf es decideixi per una o per altra banda. En aquests moments cal recordar que en els campionats peninsulars de 1923, celebrats a Bilbao, Guipúscoa fou la que més campionats individuals guanyà, i amb tot ocupà el tercer lloc a la classificació federal per haver-li fracassat les segones i terceres figures.

Esperem, doncs, a veure les impressions que els VIII Campionats Peninsulars d'Atletisme ens reserven.

Lluís MELENDEZ

La "Penya de Dalí"

Autoritzada per la F. C. d'A, aquesta Penya ha organitzat una cursa per a neòfits i juniors, que tindrà lloc el propi dia 26, essent esperat que resultarà força interessant.

A les deu del matí prendran la sortida els participants a la cursa, fent dues voltes del següent recorregut: Ronda de Sant Antoni, cantonada a la Riera Alta, seguint per Muntaner, Corts Catalanes, Calàbria, Paral·lel, Campo Sagrado, Ronda de Sant Pau i Ronda de Sant Antoni (lloc de sortida).

Per a aquesta cursa compta ja la Penya amb quatre copes d'argent, diverses medalles i cinc pitilleres, ultra altres premis, també valuosos, que han promès d'aportar-hi alguns amics dels organitzadors.

El nombre d'inscrits passa de quaranta, cosa que fa creure que serà aquesta cursa, i així ho desitgem, el primer èxit que s'apuntarà aquesta simpàtica Penya.

La reforma de l'offside

El que en pensen uns notables àrbitres anglesos

Una de les coses que més interessa ara els aficionats al fútbol és com modificarà el joc la nova reforma de la llei de l'off-side.

Alguns prestigiosos àrbitres anglesos han estat requerits a donar la seva opinió, que nosaltres volem transmetre als nostres lectors, per tal d'assabentar-los dels diferents punts de vista que s'han exposat.

Mr. H. E. Smith, tresorer de l'Associació Nacional d'àrbitres d'Anglaterra, és oposat a la reforma.

—“La principal objecció—diu—és que la intel·ligència dels defenses que sabien abans practicar amb èxit la tàctica de l'off-side podran trobar en el nou sistema un recurs que els doni avantatge. Demés, quant a l'àrbitre, encara que sembli que la seva tasca hagi d'ésser més fàcil, crec que també caurà, com abans, en els errors que suposa deixar passar les faltes del bàndolyd reu-vos que és el mateix vigilar si davant un davanter hi ha un o dos defenses, ja que mentre hom vigila això, el bàndol que ataca estarà també lliure de vigilància moltes vegades. Des del punt de vista del joc hàbil i destre, crec que hi perdrem, i que hi haurà tendència a jugar el “kick-and-rush” (joc d'escapades). Crec que el públic el que vol és veure bon fútbol, tal com el juga un bon equip escocès, i això no ho afavorirà pas la reforma. Demés, els partits de prova que es feren no van demostrar prou clarament la necessitat de la mesura presa si la vella regla donava lloc al “one-back”, i allunyava la gent dels camps, els directores dels Clubs eren els més indicats per acabar amb l'abús, obligant els seus jugadors a jugar un joc més franc.”

Mr. Alf. Scholey, de Sheffield, es declara favorable a la innovació. Diu:

—“No tinc cap experiència de la nova llei, però hi he meditat profundament, i no em resta el més petit dubte que el fútbol com espectacle millorarà considerablement. No puc comprendre com hi hagi tants àrbitres que són contraris a la reforma. Sóc partidari de l'alteració perquè els davanters, que abans es passaven gran part del temps mirant si estaven o no off-side, podran ara jugar una mena de fútbol molt millor del que els era possible jugar fins aquí. El que hagi tingut ocasió de veure els jugadors de prop jugant partits ha vist els extraordinaris esforços fets per davanters vigilant els defenses, els quals, en el moment en què aquells miraven la pilota feien dos passos i el passaven off-side. Una cosa molt descoratjadora!”

Mr. A. E. Fogg, de Bolton, és un dels àrbitres que dirigeix un dels partits de prova fets amb la nova llei de l'off-side. Ha dit el següent: “Sóc de l'opinió que la reforma alleugerirà la tasca de l'àrbitre i millorarà el joc. Serà més senzill vigilar si hi ha una defensa o dos en el curs d'un partit aferrissat. Així els àrbitres no s'hauran de fatigar tant, i per consegüent, menys errors. Millorarà el joc, perquè hi haurà menys interrupcions, amb grossa satisfacció del públic. Em sorprèn que siguin els escocesos que hagin proposat la reforma, perquè ella vol dir joc més ràpid, i és sabut que a Escòcia no donen molta importància a aquesta condició del joc.”

Mr. Fowler, de Sunderland, és del parer que mentre el joc serà per als espectadors més interessant, serà perjudicat quant a la destresa que puguin emprar els jugadors.

“La llei farà el joc més ràpid i portarà més gols. La meua única objecció és que es necessitarà menys habilitat que fins ara. La regla vella obligava a xiular un xic massa, és cert, però la falta era dels jugadors i no de la regla. Crec que s'hauria pogut contrarestar fàcilment l'excés emprament de la tàctica de l'off-side per part dels defenses.”

Mr. Donaldson, d'Ilford, es manifesta contrari a la nova llei. Diu que aquesta desentortillarà el tipus de davanter que sapiga aprofitar i no el més hàbil, i demés que el conjunt sistema de

defensa s'alterarà. On els mitjos i defenses tinguin una intel·ligència feta quant a l'off-side, s'haurà de canviar radicalment el sistema. Crec que als àrbitres se'ls exigirà molt més d'esforç, perquè hauran d'anar continuament d'una part a l'altra del camp. Accepto que es faran més gols i que hi haurà menys interrupcions.

En els partits de prova no es va poder apreciar exactament l'abst de la reforma, car els jugadors crec que no s'ho prengueren gaire seriosament. El veritable resultat el veurem en els pròxims partits de Lliga. En vista de la major rapidesa del joc crec que ara, més que mai, hi haurà d'haver una intel·ligència entre l'àrbitre i els Euesmen per portar els partits.”

Mr. H. V. Stot, de Tamworth, creu que la nova llei ajudarà a l'àrbitre, reduint els errors que fins ara moltes vegades eren inevitables. També creu que el canvi millorarà el joc.

Mr. Cahill, de Liverpool:

CICLISME

Les 24 (?) hores de Badalona

Un bon èxit d'organització mal correspost pel temps i per molts dels corredors estrangers que s'emporten els primers llocs

Ni el temps ni l'actuació dels corredors estrangers, excepció feta de Nefatti, van voler correspondre a l'esforç que ha portat a cap el nostre col·lega “El Mundo Deportivo” amb l'organització d'aquesta prova. A les dues de la matinada hagué d'interrompre's uns vint minuts per la pluja, i a les vuit hagué de fer-se altre tant per la mateixa causa, no podent-se reprendre fins a les dues de la tarda, la qual cosa no cal dir que va treure un gran contingent d'aficionats a l'última secció, car molts, creguts que la cursa no es reprendria, i d'altra part la dificultat de no poder fer estendre per Barcelona amb la rapidesa deguda que la cursa continuava, degut a la distància de Badalona i no tenir a mà mitjans adequats de comunicació, impedí que diumenge a la tarda es veiés el Velòdrom ple a vessar, tal com va succeir dissabte a la nit que no quedà lloc per omplir, oferint un magnífic aspecte.

El públic acudí a presenciar aquesta cursa no esperant veure que cap corredor d'aquí pogués competir individualment, sobretot en tècnica i rapidesa, amb els estrangers que venien. Homes de la categoria de Dewolf, Stockelynk, Pagnoul, Duray, Louet, Marcot, Baron i Nefatti és del millor que hi ha actualment per Europa. No fan altra cosa que córrer per pista, i no té res d'estrany que superin els nostres que corren un o dos

cops l'any les classes de curses que els altres fan cada setmana.

La manca de qualitats morals en els corredors estrangers

Però si això es donava per descomptat, en canvi tothom pensava assistir a una veritable lluita entre francesos i belgues. Tothom suposava que mentre Dewolf-Stockelynk portava l'avantatge per punts, els Pagnoul-Duray, Marcot-Baron i Louet intentarien anular l'avantatge intentant almenys de prendre una volta o bé millorar llur classificació en les noves sèries d'sprints. Crèiem que Pagnoul-Duray estava en condició d'atrevir-s'hi, car en diferents ocasions palesàrem una formen tan esplèndida que d'haver-se proposat prendre el lloc de Dewolf-Stockelynk ben segur que en algunes ocasions l'haurien posat en veritable perill i res ens hauria semblat d'estrany que al final l'haguessin conquerit, Marcot-Baron tampoc intentaren ni un cop de pedal contra Dewolf-Stockelynk; Louet, tampoc, malgrat d'ésser els uns francesos i els altres belgues. On és la rivalitat? En fi, que tots els dits corredors, malgrat de reconèixer-los una alta qualitat, a despit d'haver fet coses notables dignes de tota l'admiració, el cert és que en conjunt no van entusiasmar el públic, perquè això sols es pot aconseguir quan a les qualitats físiques i tècniques de l'individu s'hi ajunta una qualitat moral de més gros valor encara. I hem de reconèixer que la qualitat moral de tots els corredors esmentats va anar bastant per terra. Uns atletes que poden lluitar en primer lloc, que és el lloc de l'honor, i hi renuncien, que accepten resignadament un segon, un tercer, un quart lloc, fet més aviat en paper, llapis i números que no sobre el ciment de la pista, no eren pas els atletes que el públic es creia veure, o sigui uns homes que havien de donar la sensació de llur fortalesa, de llurs qualitats posant-les a prova els uns contra els altres, perquè els aficionats poguessin emocionar-se de debò i admirar-los profundament. Havien de donar la sensació del que són i de la manera que es disputen les curses en els principals velòdrom d'Europa (existia quantitat i qualitat d'homes per demostrar-ho), i si això ho haguessin volgut fer haurien proporcionat dissabte i diumenge passats un clamorós triomf a l'esport ciclista. No va ésser així: van preferir repartir-se de segur primes i premis equitativament. Pitjor per a ells. No necessitem pas estrangers d'aquests per fer aixecar l'esport ciclista, perquè tal volta l'enfondrarien. Ells mateixos vénen proclamant amb procediments tan poc lloables que la veritable solució per ara que ha de portar l'engrandiment del nostre cicllisme és el fer “pàtria”. Fer bons corredors a casa.

La proesa de Sans-Bachero

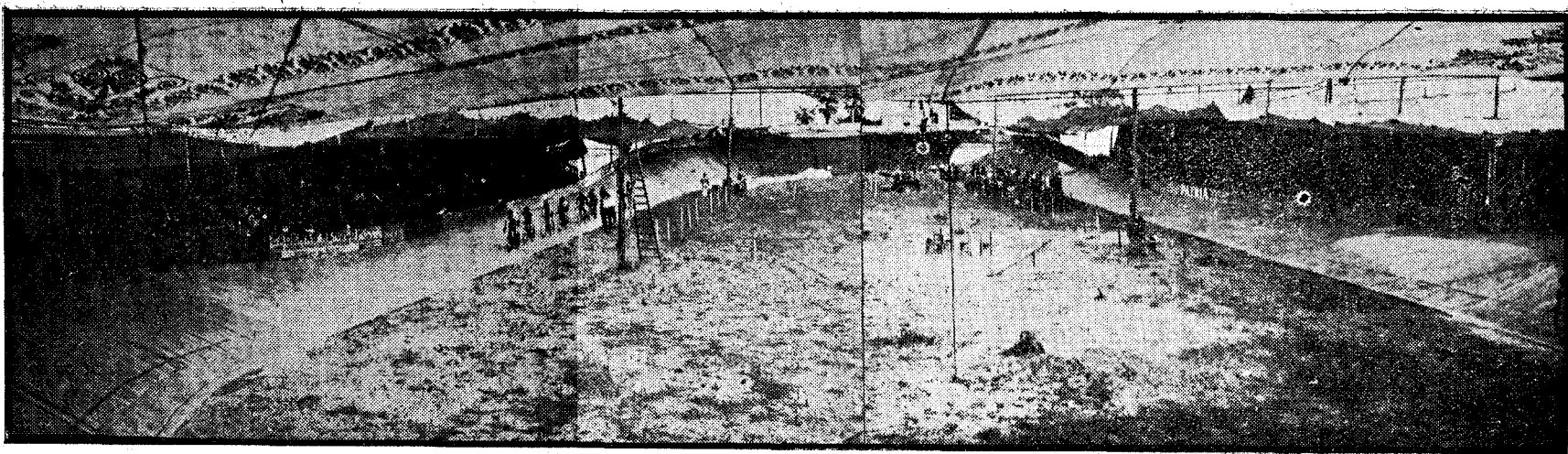
Reservar, en una paraula, totes les proves grans i petites exclusivament als nacionals. Amb ells i molts de joves que ara pugen hi ha pasta sobrada per d'aquí poc temps donar la batalla a belgues francesos i els que es presentin. Però entre tots hem de voler fer-los bons corredors i ells deixar

Un espectador... a la 24ª hora

AUTOS : MOTOS : CICLES
Peugeot

Concili de Cent, 349 - Telèfon 3093 A.

LA TRISTESA DELS NOSTRES VELODROMS

Una foto que reclama a grans crits la construcció d'un Velòdrom com cal

en bon entusiasme, que els hi facin. El que això escriu, quan diumenge a la tarda sortiren formant equip Sans, de Reus, i Bachero, sense saber com sentí en el seu ànim un sentiment d'admiració tan gran envers aquells xicots, que malgrat ésser tan petits els trobava molt més grans que la majoria dels altres amb tot el grans i musculats que éren. I és que Sans i Bachero proclamaven a cada volta de la pista llur qualitat moral, la millor de què pot enorgullir-se el que es precia de bon atleta.

L'excepció: Nefatti

Cal fer de justícia una excepció d'honor a favor d'un dels estrangers: Ali Nefatti. Sí, només ell va corre pel seu compte i no pel compte dels altres. Ell, que té rebudes proves de l'estima en què el tenim els aficionats de Barcelona, va correspondre una vegada més a la confiança Posant a prova un admirable coratge, una tenacitat ferma en intentar vèncer i també una forma magnífica, va sorprendre els altres equips amb algunes escapades brillants que no foren secundades; que no ho podien ésser per Bover, inferior en aquesta classe de curses amb què els homes que tenia per contraris. Nefatti va escoltar molts aplaudiments del públic, i malgrat classificar-se en el cinquè lloc, el seu nom i el seu prestigi han guanyat encara molts més adeptes i ha refermat l'opinió dels nombrosos que tenia. Nefatti, havent fet el cinquè lloc, de segur que en una altra cursa que se celebrés a Barcelona es veuria el seu nom en el programa amb molta més satisfacció que no els dels altres estrangers que van classificant-se davant seu.

En Janer va fer una cursa excellent. Durant els atacs més forts va secundar molt bé a Lonet. Però aquest no semblà prendre's la disputa dels sprints amb gran interès, tot i demostrant ésser el millor sprinter de tots. Quan va voler va re-

JAUME JANER
El primer català classificat

muntar a tothom de manera brillant... però no va voler sempre.

RESULTAT DE LA CURSA

Primer, Dewolf-Stockelynyck, 529 quilòmetres, 184 punts (cicles Peugeot).

PAGNOUL-DURAY

que amb l'esforç d'última hora assoliren el segon lloc

Segon, Pagnoul-Duray, 117 punts (Dollar).
Tercer, Baron-Marcot, 89 punts (Dollar).
Quart, Louet-Janer, 59 punts (Janer).
Cinquè, Nefatti-Bover, 19 punts (Pougeot).
Tots els cinc equips empatats de voltes.
Sisè, Regnier-Van Eetvelde, 5 punts, a dues voltes.
Setè, Sans-Bachero, 0 punts, a tres voltes.

La cursa i els seus participants

Es van arrencar els 11 equips següents:
Nefatti-Bover, Jousseau-Alegre, Louet (L.)-Janer, Regnier-Mechant, Ohrt-Sans, Carpi-Bachero, Llopis-Armengol, Dwolf-Stockelynyck, Van Eetvelde-Thysman, Pagnoul-Duray i Marcot-Baron.
En Tresserras, que havia de córrer amb Sans, de Reus, va retirar la inscripció per malalt. L'Espanyol inscrit amb l'Ohrt, a causa d'unes fortes lesions que es produí dimecres, entrenant-se, no va poder sortir, essent precis que el metge s'hi oposés seriosament, car el noi es trobava fort i volia sortir de totes passades, amb les ferides fresques.

Tysman va sofrir una forta caiguda lesionant-se els colzes; tornà a sortir i tornà a caure, quedant definitivament impossibilitat de continuar. Mechant també hagué d'abandonar per una caiguda. Ohrt per forts dolors d'estómac. Llopis, Alegre, Carpi i Armengol per la fatiga.

Això donà lloc a improvisar els equips Regnier-Van Eetvelde, i Sans-Bachero.

Aquest últim equip del petit Sans i del debutant Bachero fou l'equip heroi de la cursa. En Regnier, poc afavorit pel seu primer equipier, es limità a defensar el lloc, amb la qual cosa demostrà sempre l'energia característica en ell, per bé que no brillà com en altres ocasions. Diem que per haver sortit fa poc de malalt no es trobava amb la màxima possessió de les seves facultats.

El belga Thysman, creiem que si no s'hagués

VOLTANT LA SÍNIA...

En Sans, de Reus, va ésser l'heroi de les Vint-i-quatre hores. Tan moent, en Stockelynyck, el "pes fort" de la cursa, se'l mirava al començament amb curiós. La campana anunciava una prima i Stockelynyck i el menut se la disputaven colze a colze.

Va guanyar el belga i un de les tribunes va dir: —L'elefant s'ha menjat la formiga.

* * *

A primera hora de la tarda l'animació és escassa. No ragen primes ni per miracle. Per posar remei a tanta penúria, un bona fe proposa als periodistes esportius presents que n'ofereixin una. La recaptada dona un resultat completament negatiu.

* * *

Al cinema mai no falta prop vostre l'espectador que no sap de què va; s'acaba la pel·lícula i encara no

DISPUTANT
Stockelynyck i Jousse